

Avgust 30, 2008

OTVORENO PISMO PROFESORA NOVOSADSKOG
MEDICINSKOG FAKULTETA DR NIKOLE GRUJIĆA

I ja sam ubijao pacijente!

Prateći aktuelna zbivanja u Institutu za plućne bolesti u Sremskoj Kamenici morao sam da se javim iz dva razloga. Prvo, što sam kao profesor fiziologije na Medicinskom fakultetu u Novom Sadu učestvovao u edukaciji budućih lekara poslednjih 30 godina. Među mnogim briljantnim studentima kojih se rado sećam, Sava Nenić je bio jedan od najboljih u svojoj generaciji. Bio sam kasnije mentor istom doktoru prilikom izrade magistarskog rada, koji je uspešno odbranjen na našem fakultetu.

Ako je doktor Nenić kriv, a to se da zaključiti iz novinskih članaka, ni ja posle svega što sam učinio kao njegov profesor ne mogu ostati nevin. Zbog svega navedenog, prihvatam deo svoje odgovornosti oko pomenutih „ubistava“ pacijenata, te se prijavljujem nadležnim organima, nadajući se da će priznanje krivice i dobrovoljna predaja biti od značaja kod odmeravanja zaslužene mi kazne. Usput se naivno pitam ko je i zašto prikrivao ubistvo tolike godine. To je takođe kažnjivo i on bi nam dobro došao da vreme u zatvoru prekratimo partijama preferansa. I još samo nešto bih zapitao kako bih utolio moju neiscrpnu krivičnoistraživačku znatiželju. Nije li posle tog ubistva do danas počinjeno, ne daj bože još poneko, koje strpljivo čeka slučajnu statističku analizu dnevne politike kako bi bilo otkriveno?

Amerikanci uzimaju samo najbolje

S neskrivenim ponosom i zadovoljstvom sam pre nekoliko meseci pisao preporuku za angažman doktora Nenića u prestižnoj bolnici u Floridi. Postojali su pozivi iz još tri bolnice za njegov rad upravo u intenzivnoj nezi, na prvoj liniji borbe za život pacijenta, gde dozvolu, posebno u Americi, dobijaju samo najbolji i već provereni doktori. Što znači, Amerikanci ga hoće. Bože, oprostite im, jer ne znaju šta čine.

Sa druge strane, kao prvi predsednik novoosnovane Lekarske komore Vojvodine, pre četiri godine, osećam moralnu obavezu da upozorim kako je neko ovde žestoko propustio da sazna nešto više o značaju i funkciji Lekarske komore, o etici, kodeksu ponašanja lekara i tome slično. Što je najgore, opasno je pobrkan redosled poteza između stručne analize organa komore i konferencije za štampu. Posledice su višestruke a najgore je plašenje sopstvenog naroda i bacanje ljage na tako važnu profesiju. Voleo bih da ovaj moj naslov, namerno dat u prepoznatljivom maniru, ne uplaši nikoga, već da pruži crnohumorni zapis našeg vremena i bude poslednji takve vrste kod nas. Istine radi, doktor Nenić je član Lekarske komore Vojvodine od samog njenog reosnivanja, uz značajno učešće u radu Odbora za međunarodnu saradnju.

Jedino gde se slažem, sa negde pročitanim mišljenjem, jeste da doktoru Neniću, a ja bih dodao i njemu sličnima, treba najstrože zabraniti odlazak iz zemlje. To treba učiniti tako što bismo im stvorili najbolje uslove da svoju pamet i veštinu podare onima koji su ih i školovali. Nešto slično kao što onomad doktoru Stojkoviću učiniše njegovi zemljaci. Pobeđimo sujetu i zavist, ako je baš ima. Za tako nešto se vredi potruditi. Na sreću, mnogo je takvih vrsnih lekara, izašlih iz naših klupa, na koje sam izuzetno ponosan. Nažalost, mnogo je i onih čije virtuelne adrese čuvam u svom kompjuteru, a stvarne su im nepovratno rasejane po belom svetu. Konačno, na jedno se mora obratiti posebna pažnja. Zemlja koja takvom lakoćom podnosi izvoz mozgovova može, po čisto matematičkoj logici stvari, na kraju ostati bez mozga.

prof. dr Nikola Grujić